

De vegades, un bon article d'opinió —de creació d'opinió— és senzillament una completa informació.

El darrer diumenge d'octubre va tenir lloc l'Aplec del Puig, en la XXVIII edició, i la manifestació subsegüent a València, ambdós actes convocats pel Moviment de Defensa de la Terra sota l'eslògan que encapçala aquest escrit. Tant l'aplec com la manifestació són commemoració de l'entrada de Jaume I, provinent del Puig, a la ciutat de València, el 9 d'octubre de 1238, data que simbolitza, doncs, l'inici de la incorporació de València a la nació catalana, és a dir, a Catalunya.

L'aplec es va desenvolupar en un ambient amical alhora que reivindicatiu, on es va trobar parades de venda de diversos productes de la terra (des d'objectes de vidre de l'Olleria fins la revista *Lluita*), servei de bar i de menjador, paelles guisades amb llenya..., i tot això junt amb les senyeres estelades, les pancartes i els parlaments. Aquests versaren sobre l'ús del català (a càrrec de Maria Conca), la necessitat d'afiliació sindical dels independentistes (a càrrec d'un membre de la COS), la lluita contra la repressió i per la llibertat dels patriotes catalans (a càrrec de Pere Ros, dels CSPC) i la presentació i glossa dels quatre eixos del *front patriòtic* que impulsa l'MDT (a càrrec de Lluís Solera i Jordi Vera). Enmig de l'acte s'escoltà en silenci, puny en l'aire, la Moixeranga, en homenatge als patriotes morts en defensa de la terra. Hi acudiren, a l'aplec, més de 500 persones.

La manifestació de la vesprada ja fou tota una altra cosa. Abans de l'hora d'inici, tant al punt de partida com al llarg del trajecte, hi havia un aparatós desplega-

València, terra lliure catalana

Darrer diumenge d'octubre, distintes forces independentistes van convocar un aplec al Puig i una manifestació a València, que es va celebrar esguitada amb distints incidents. Josep Guia, a través d'aquesta opinió, en fa la crònica.

ment de policia antiavalots, amb els cascs i els escuts posats, amb la imatge brutal dels moments tensos previs a la càrrega. És evident que la seva presència tenia per objectiu intimidar-nos i dissuadir-nos de realitzar la manifestació (per a la qual comptàvem amb el preceptiu vist-i-plau governatiu). I, per si de cas la intimidació visual no era suficient, es van endur detingut un dels manifestants, per veure si així agafàvem por o ens avallotàvem i la manifestació no es feia. El germà del detingut i l'advocat Francesc Candela se n'anaren a la *Jefatura* i es perderen la manifestació. A més d'aquests, desconvocats a la força, alguns altres assistents, en veure tanta «protecció», no es decidiren a ficar-se, d'entrada, en la manifestació.

Així i tot, més de 300 persones començarem el seguici, totalment rodejats per altres tants policies, si més no, la major part dels quals esperaven la mínima ocasió per carregar contra nosaltres. Aquesta ocasió se'ls presentà quan, en arribar a la cruïlla del carrer de Sant Vicent amb la plaça de l'Ajuntament, un grup de quinze o vint espanyolistes començaren a increpar-nos. Aleshores, una colla de manifestants se n'anà cara a

ells i, fins i tot, algun aconseguí ventar-los algun colp. La policia reaccionà contunentment... carregant contra nosaltres, els manifestants, repartint a tort i a dret, i especialment al company que havia colpejat un dels feixistes provocadors. Aquest company fou detingut i emmanillat, per la qual cosa la manifestació s'aturà fins que el soltaren, com així va ocórrer al cap d'una estona de parlar jo mateix, en tant que responsable de la manifestació, amb el comisari que comandava la tropa uniformada. I, mentre estàvem pendants d'aquest incident, la policia es va endur *discretament* a *Jefatura* un altre detingut: un dels companys que havia pres fotografies quan la policia «protectora» ens repartia colps de porra als manifestants.

El fet reportat demostra clarament que l'enorme desplegament policial tenia, a més d'anar-nos dissuadint i desconvocant, una altra finalitat: protegir els feixistes de la nostra resposta a les seves agressions. I, més endavant, un esdeveniment més sorprenent encara: qui s'havia despenjat de la manifestació o hi havia arribat tard, no el deixaven entrar-hi. Això els va passar a militants del PSAN que, al final

del carrer de la Pau i al Parterre, no els deixaren incorporar-se a la manifestació.

Malgrat tot, aguantàrem el tràngol i arribàrem fins al final, això sí, en un ambient de molta tensió i un xic surrealista: envoltats totalment de policia i, alhora, cridant «fora les forces d'ocupació», a més d'altres crits més forts, i cantant «que se'n vagin, que no tornin més; que se'n vagin, que ací no els volem. Adéu tricorns, marrons també, torneu a Espanya, que ja està bé».

Una vegada ja davant de l'estàtua de Jaume I, i al mig del setge policial (o, com algú va dir, «de les forces espanyoles sobre els irreductibles catalans, Jaume I inclòs»), Miquel Alonso pronuncià un vibrant i valent parlament en què denuncià els francesos i espanyols —en concret, els seus dirigents— en tant que gent de la més imperialista i sanguinària del món. Amb el cant de la Internacional i dels Segadors, els quals himnes s'havien cantat diverses vegades durant el trajecte, i amb un contundent «¡Visca la terra lliure!» s'acabà la manifestació.

Poc després, els dos companys detinguts passaren al jutjat on, immediatament, el jutge en decretà la llibertat. □